

Csomor Henriett

Oltalmazó kezek

Verseskötet

E-könyv

Csomor Henriett
Oltalmazó kezek

TARTALOM

01. Előszó	41. Árva kisleány
02. Édesanyámhoz	42. Gyötrelmes órák
03. Gyermekévek	43. Harangszó
04. Oltalmazó kezek	44. Vártam rád!
05. Halk sóhaj	45. Merengő juhász
06. Óvlak, amíg csak lehet	46. Rózsák palotája
07. Élned kell!	47. Baráti kötelék
08. Ne hagyj el!	48. Méla harmonikás
09. Összefonódó szeretet	49. Vallomások.
10. Édesanyám egyetlen reményem	50. Rózsa párja
11. Szeretetem éltesen	51. Köddé vált
12. Nagypámhoz	52. Csendes éj árvája
13. Egyetlen egyszer még látni szeretnék!	53. Hitted régen
14. Eljöttél hozzám	54. Gyertyaláng
15. Szörnyen hiányzol	55. Fejfádnál
16. Éreztem, hogy hiányzom	56. Szeretek
17. A régi ház	57. Különleges éj
18. Papa gyere vissza	58. Születésnapodra
19. Könnyek	59. Születésnapodra szeretettel
20. Angyalok hídján	60. Kis virág
21. Érted virul	61. Cézár
22. Emlék fonalán	62. Bársony
23. Örök rózsá	63. Nyugodj meg, kérlek...!
24. Mámoros csillagfény	64. Évek és rózsák
25. Szeretet sugallata	65. Tavaszi öröm
26. Kis Jézus született	66. Pillangót kergetni veled
27. Karácsonyra várva	67. Képek
28. Karácsony tájékán	68. Miki miki mikulás
29. Csengettyű szól	69. Hoooo hoooo hooo
30. Angyalok éjszakája	70. Halványuló ünnepek
31. Fenyvesek közelében	71. Hiába ül arcomon a ránc
32. Nem feledett emlék	72. Békében szunnyadok
33. Karácsony éjjelén	73. Augusztusi szellő
34. Ne veszítsd el a reményt!	74. Kalinka-malinka
35. Jézusát várja	75. Libapecsenye Márton napján
36. Eliramló álmok	76. Holnap kiszőkítelek
37. Csillagok homálya	77. Szent Mihály lován
38. Sóvárgó Anya	78. Húsvéti nyúl
39. Juhar titka	79. Egy szebb világ
40. Erdő leánya	80. Üzen a tavasz

01.

Előszó

Csomor Henriett vagyok, egy baranyai kis faluban élek, Hosszúhetényben. Iskolás koromban nagyon szerettem az irodalmat. S néha-néha megpróbáltam egy-egy verset írni. 1998-ban már kezeltem a számítógépet, amely nagy áttörés volt életemben.

Elkezdtem „magamnak” írogatni, legfőbb kritikussom akkor még az Édesanyám volt. Úgy éreztem, tartozom annyival magamnak, hogy csináljak valamit az életemben. Így néhanapján írtam, amely óriási örömet adott. Azonban verseim nem mindig tükrözték örömömet. Ezt néha tapasztaltam, amikor az internet segítségével eljutottak verseim egy-egy verses oldalra. Nem igazán értették meg verseim mondanivalóját. Így inkább megmaradtam magamnak, persze azért voltak hullámvölgyeim. Bizony volt, hogy egy-két év írás nélkül maradt. De eddig mindig sikerült visszatérnem az íráshoz.

Az „Oltalmazó kezek”-en keresztül szeretném bemutatni a verseimet kezdetektől fogva. Az „Oltalmazó kezek”-en keresztül szeretném megköszöni azt a rengeteg szeretetet s lelkierőt, amit kaptam szeretteimtől. Emlékezni szeretnék az én drága Nagyapámra, aki mindig itt él a szívemben...

Minden kedves olvasónak kellemes időtöltést kívánok.

2016. 06. 11.

02.

Édesanyámhoz

Te vagy nekem az őrangyalom.
Mikor velem vagy,
nem félek semmitől.
Mert tudom, hogy
megvédsz mindenkitől.
Amikor szomorú vagyok,
hozzád fordulok.
S te megvigasztalsz.
Ha beteg vagyok, aggódsz értem.
Édesanyám!
Csillagként tekintek rád.
Ragyogsz rám,
mikor mosolyogsz,
s napom szép lesz.

1998. október 24.

03. Gyermekévek

Ahogy repülnek az évek,
elmúlnak a szép remények,
s vele a gyermekévek.

Mely felhőtlen, s
boldog, arcod olykor
vidám, néha bánatos,
ilyenkor édesanyádhoz futsz.
Ki meleg szavaival vigaszt,
s támaszt nyújt, ijedt szíved
megnyugszik, s átöleled.

Az édesanyád, ki
veled van akkor is,
ha bánt a világ, nála
vigaszt, s támaszt lelsz.

1999. május 27.

04. Oltalmazó kezek

Mikor gyermek voltam,
nevettem, s játszottam.
Apró voltam, s hittem a
mesékben, mit hallgattam.
Édesanyám, ki
első lépteimet figyelte,
s hangtalanul őrizte
lábam nyomát, kacagva
felé fordultam, átöleltem.
Kis kezemet fogta,
rám nézett:
szemében valami
furcsát láttam.
Nem tudtam, hogy
könnycsepp, hisz még
pici voltam.
Értem ejtette az Édesanyám.
Én csak gögicséltem,
s arcát kis tenyerem közé fogtam,
mintha soha nem engedném el.

1999. aug. 14.

05.
Halk sóhaj

Messze, hol tenger
zúgását hallani, egyedül
vagy hófehér sirályokkal, puha
homokban könnyeitek hullnak.
Sajgó szívednek parancsolni nem lehet,
ha lelked romokban fekszik,
egyre csak zakatol fájdalommal.

Gondolatban veled van,
kézen fogva sétáltok, míg a part véget ér,
picinyke csillámló követ hajítasz hullámok közé.
Ég kékjébe kiáltasz keserűn:
szeretlek!
Egy percre megáll az idő körötted.
Édesanyám, reszketek érted.
Csillagfényű éjszakákban,
holdfénynél rád mosolyog,
árva kis csillag feléd ontja
szeretetét, érzem, mintha itt lennél.

2001. szeptember 5.

06.
Óvlak, amíg csak lehet

Kincsem szólj egy szót!
Csengj fülembe!
Örökké sugározz megnyugvást,
árassz el boldogsággal, kezéd melegével.
Ölelésed parányinak hiszed,
átadod vele szereteted minden cseppjét,
szívemnek örömét édesanyám jelenti.
Szemed halványabban ragyog,
mint máskor.
Félelem gyötör, reszketek érted,
arcomat símogatod gyengéden.
Mintha mondanád:
ne félj, itt vagyok melletted,
mohón beléd kapaszkodom,
nem engedlek el soha, mert féltelek.
Emlékszel, hányszor
kerestem csillagot neked?
De egyszer sem találtam,
édesanyám túlragyog minden csillagot.

2001. január 2.

07.
Élned kell!

Boldogtalan éjszakán
párnámat tele sírva nem
tudtam mást csinálni, csak istent
kérni, hogy ne vegyen el tőlem.
Percekig azt hittem,
többé már nem ölelhetlek
két karommal át, szép szavaid
duruzsolását sem hallhatnám többé.
Ordítottam fájdalommban,
szívemre ólom kő nehezedett,
ily könnyen ne add fel az életed!
Hisz még oly sok minden vár reád.
S én is itt vagyok neked,
felnőtt gyermeked,
de még nem engedhetlek el,
szükségem van oltalmazó kezedre.
Mintha kérésemet hallottad volna,
feleszméltél, újra enyém vagy.
Ha alvásra hajtom fejemet,
őrző csillagot küldök fejed fölé.

2002. április 2.

08.
Ne hagyj el!

Látod, az élet kiszámíthatatlan.
Tegnap még mellettem voltál, féltőn
óvtalak, s kérdően néztem rád.
Baj van, olyan furcsán csillognak
mindig fénylő szemeid.
Nincs semmi, s átöleltél.
Többé nem láttalak,
hisz szirénázó mentő
választott el bennünket.
Hirtelen összeomoltam.
Most kőkemény lett az életem édes-
anyám, nélküled, könnyörgöm
még nem mehetsz el,
szükségem van rád!
Ha kell, az ég kékjébe kiáltom,
hogymaradj velem kérlek!
S talán egyszer még a napot is
gyönyörűnek látom veled.

2003. október 8.

09.
Összefonódó szeretet

Tél multával tavasz köszönt,
halottnak hitt természet
újra éledni kezd.
Ilyenkor, május elején
virágba borulnak a fák,
s az én szívem is
szeretet örömével van teli.
Mert téged ünnepelek,
ki nekem életet adott, tudom,
néha bánatot okozok néked
s napokon át bánkódsz emiatt.
De tudnod kell édesanyám, hogy
számomra legfontosabb te
vagy nékem, ahogy égnek a föld.
Világra jöttemkor:
téged láttalak meg
először, te nyújtottad
felém örökké segítő kezedet.

2003. május 3.

10.
Édesanyám egyetlen reményem

Úgy érzem sárban taposok.
Gyönyörű napsütés rám cáfol,
gúnyosan tekintetembe mosolyog.
Én csak bolyongok szüntelen,
egyetlen támaszom az édesanyám,
ki szerencsére velem van,
s ismeri félelmeimet.
Olyan jó mellé bújni,
ilyenkor félelmeim eltűnnek.
Érzem, szeretete átjárja megkeményedett szívemet.
Pedig neki is sokszor könnybe lábadnak szemei.
Teljes szívemből sajnálom drága édesanyámat,
ki nem érdemli meg a szenvedést.
Bennem meg csak gyűlnek az indulatok.
Perceken belül átváltozok üvöltő fenevaddá,
mert édesanyámért a tűzbe mennék,
csak velem maradjon örökre!

2004. február 4.

11. Szeretetem éltesen

Mióta ketten vagyunk, féltelek,
bár egész életemben ezt tettem,
mert szeretlek, s nem érted,
mert csak hajszolod magad édesanyám!
Pusztán a jelenléted számít, hogy mellettem
legyél, s szerethesselek.
Nekem csak te vagy,
ki ismeri összes hibám, s gyengémet.
Tudom, hogy nagyon sokat szenvedtél miattam.
Bocsásd meg nekem, én rendesen akartam megszületni,
de valamiért nem engedtek az égiek.
Értem küzdöttél, s próbáltam járni,
hogy helyetted dolgozhassak,
s kedvedet kereshessem.
Ahogyan te teszed még most is.
Nagy dolgokat terveztem, mely nem sikerült.
Nem keseregtem előtted, elhitettem veled,
hogy boldog vagyok.
Mert a mosolyodnál nincs szebb édesanyám.
Most már csak egyet szeretnék
Édesanyám kérni tőled:
szeretetem, mely körülölel,
ragyogja be szívedet örökké!

2014. máj. 4.

12. Nagyapámhoz

Ülök a kis fa-padon s reád
emlékezem:
Mikor először megpillantottalak,
kicsiny gyermek voltam,
s te két karodba zártál.
Én tekintetedbe néztem,
s örökre szívembe zártalak.

Ahogy jöttek-
mentek az évek,
te öregebb lettél,
s egyre jobban vártál,
arcodon öröm sugárzott, ha láttál.
Öledbe kuporodva
mesédet napestig hallgattam.
S számtalanszor füledbe
súgtam, mennyire szeretlek.
Aztán beteg lettél
s nagyon féltettelek.
Most már nem vagy velem,
de reád emlékezem.

1999. április 26.

13.

Egyetlen egyszer még látni szeretnék!

Igazából még gyermek voltam.
Picinyke kislány, önzetlenül
ölelgettél, s puszilgattál.
Annyira szeretted, mint a gyermekedet,
sőt talán jobban.
Pedig csak az unokád voltam.
Drága nagypapám voltál,
akihez erősen ragaszkodtam.
Sajnos az élet nem úgy hozta,
hogy minden percben együtt legyünk.
Néha nem bírtam ki, hogy ne ölelj át.
Távolból is sokszor gondoltam rád.
Szerettem görcsös, csontos kis kezedet,
mely melegen ölelt.
Szinte egyek voltunk a betegségben,
de nem szóltál róla.
Nyakadba borultam, te pedig számtalanszor
mondtad boldogan:
szeretlek édes pici drágaságom,
soha nem engednék el.
Már felnőtt vagyok, s te
nagyon régen elmentél tőlem.
Számtalanszor eszembe jutsz,
néha könnyezem érted.
Mert annyira hiányzol!
Szeretnék egyetlen egyszer még
magamhoz ölelni drága nagypapám!

2000. december 2.

14. Eljöttél hozzám

Csillagos ég alatt álomra csuktam
bánattól könnyező szemeimet.

Mintha valaki azt súgná,
aludj csak szomorú kisbogár.
Szólalt meg egy kedves hang.
Ne hidd, hogy alszol már, hisz
én vagyok az, a nagyapád.
Akit mindig arra kérsz, mielőtt
aludni térnél, hogy látni szeretnéd.
Tudod, ilyenkor boldog a szívem,
mert hallak, drágaságom.

Tényleg te vagy az, édes drága papám?
Én vagyok az, drágám, látom könnyes arcodat.
Csak a boldogság könnyei, drága papa,
mert eljöttél hozzám.

Ne hidd, hogy elhagytalak, drágám,
mert mindig veled vagyok.

Onnan fentről is látlak, ha szomorú
vagy, akkor sír az én lelkem is, drágám.

Kérlek, papa, ne engedj el soha!

Nem tudlak elengedni,
a perceket évekre hosszabbítanám,
hogy örökre velem maradj!

Drágaságom ne sírj!

Mosolyogj még egyszer rám,
ahogy gyermekként tetted, drágám, hogy
mosolyod emlékével térhessek vissza az angyalok országba.

2004. augusztus 11.

15. Szörnyen hiányzol

Az első tizenegy boldog,
gyönyörű év, sajnos már csak emlék.
Amit nekem adtál, mert a
szörnyű halál elvett tőlem, édes papám.
Pedig tudnod kellene, mérhetetlen
fájdalmat érzek, mióta elmentél.
Nem tudom elrejtani könnyeimet,
ha rád gondolok.
Fényképed ad némi megnyugvást,
mely előtttem van, ahogy a gangon ülsz.
Megtört kicsi arcod mindent elárul nekem,
ahogy szeretettel felém nézel.
Életre szóló üzenetet kaptam akkor tőled,
mennyire szeretsz.
Köszönöm ezt neked, tudod,
nagyon nehéz elviselnem,
hogy nem vagy már nekem!
Látod?
Pedig már vénülök s nem szabadna,
hogy eluralkodjon rajtam fájdalommal teli hiányod.
Sajnos nem vagy mellettem, pedig szeretném
hallani csendes halk szavaidat.

2005. március 1.

16.
Éreztem, hogy hiányzom

Az álmok kapujában hívtál, drága papa.
Úgy éreztem, magányos vagy
s karjaidba rohantam.
Nagyon egyedül voltál, édes papám.
Pedig a madarak neked énekelnek
ott fent, a mennyben.
Hiányzol nagyon, kicsikém, mondtad.
Rég nem voltál nálam,
de sóhajtságod elért hozzám.
Oh édes drága papám,
ha tudnád mennyire melletted szeretnék lenni,
mert annyira szeretlek.
Nehéz a szívem, sírok.
Talán megkönnyebbülök.
Szorítva szeretve öleltük egymást.
Szinte reszkettünk a pillanatokért.
Elváltunk megint, sötét szobákon keresztül
futottam sírva és szólongattalak: papa, papa!
Napokig siratom a gyönyörű álmom, hogy
láthattalak, drága édes papám.

2010. okt. 28.

17.
A régi ház

Elmentem az egykori házad mellett.
Sokat számít még mindig nekem,
mert ott voltam veled legtöbbet.
A kis ház ugyanolyan, ahogy hagytad.
Perc sem telik bele, rám törnek
az édes, boldog emlékek.
Keservesen sírni kezdek,
hisz annyira szép volt
a kettőnk közti szeretet.
Te voltál számomra a drága papa.
Akit óvni szerettem volna a betegségtől,
hogyan velem maradhatt volna örökre.
De sajnos elmentél.
S én azt kérdelem halkán könnyeimtől szabadulva:
Mért hagytál el
ilyen korán?
Tudom, a szeretet fonalát
elszakítani nem lehet.
Hisz a miénk mindig is erős volt.

2005. december 5.

18. Papa gyere vissza

Tudat alatt vágyam kerget,
 hogy újra lássalak,
 csak egy pillanat erejéig.
De semmi, még álmomban se.
Hasztalan perceimben rágódom,
 ha nem így történt volna, most
 én fognám csontos kis kezedet és
mesélnék neked drága egyetlen nagyapám.
 Ahogy te tetted.
 Rajongásig szerettelek!
Kit érdekelt akkor a rengeteg játék,
 mikor ott ülhettem öledben
 és fejem válladra hajtottam.
Úgy hallgattalak amíg engedtek,
s a bánatod újra nőtt, amint elengedtél.
Gyakran előjönnek az emlékeimben
 a fájdalmaid, amit titkoltál előlem.
Mikor lábam fájdalomtól ég,
mindig arra gondolok, drága papám,
 te ezt hogy bírtad elviselni?
Csendes, ártatlan nyugalommal,
 ágyadba feküdve.
Kínjaid közt rám mosolyogtál,
 s azt mondtad:
 Drágám, nincs bajom,
 adj egy puszit, és öleltél.
Neked ez volt a pillanatnyi gyógyír.
Nekem csak vigasz volt,
 hogy még velem maradsz.
Szívem mélyén mindig suttogom:
bárcsak itt lennél velem, drága egyetlen nagyapám.

2014. 04. 14.

19. Könnyek

Miki nagybátyámnak írtam ezt a verset, akit nagyon szerettem.

Sír a fájdalom bennem,
könny gyűl a szememben
végigfolyik arcomon,
s nem szégyellem, hisz
érted hullnak e könnycseppek,
kit nagyon szeretek.
Tudom, sokat jelent neked,
ki fájdalomtól gyötört,
de ajkadat sosem hagyja
el panasz.
Arcod vonása
csak nyugalmat áraszt.
S nem tudom eltakarni
e könnyeket, melyek szememben
gyűlnek, ha eszembe jut
a sok szenvedés, melyet átélsz!

1999. május 10.

20.
Angyalok hídján

Miki Bátyám emlékére.

Örökre lehunytad jóságos
szemedet, itt hagytad a keserű,
kínzó, fájdalmat szívem tájékán,
emléked összeszorul lelkem mélyén.
Nem tudom elfojtani bánatomat,
csak szüntelen kiáltanám,
s kapaszkodnék erős gyökeredbe:
pillanatra szoríts magadhoz!

Hisz többé sosem látlak.
Kegyetlen sors elválasztott tőled,
kezedet nem nyújtod felém
többet szeretetedet mutatva.
Már angyalok vigyáznak reád,
lábaid nyomát is bearanyozzák,
szenvetéseidet feledve nyugszol
hideg, sötét, zord földben.
Velem vagy gondolatomban,
emlékeimben, gyönyörű rózsaként,
ami hervadni sosem lesz képes, hisz
te ültetted belém minden egyes szirmát.

2000. Nov. 07.

21.

Érted virul

Húgomnak gyermekkorunk emlékére

Mint magocskából a virág,
úgy nőttél te is.
Szívemnek szép
rózsája lettél, testvérem.
Annyi éven át
kísérted végig a
mesék útját, s játszottál
felhőtlen boldogsággal.
Hajlongtál a rózsák
közt, fehér ruhádban
tündököltél napfényben,
akár egy kis tündér.

Ezek már a sárguló
fényképek édes titkai, hisz
azóta felnőttél, visszatekintesz
rájuk, mosolyt csalnak arcodra.
Változnak álmaid, s vágyaid.
Ifjúságod zsenge hajnalán
kezedbe veszed azt a kis virágot,
mely neked nyílik, s érted virul.

2000. márc. 5.

22. Emlék fonalán

Mint parányi pihe, úgy jönnek,
szállnak az emlékek,
madárka viszi röptében.
Vele jó messze repít,
tán évekre is megleled,
s újra átéled hisz oly
szép volt.
Kapaszkodnál benne,
de nem tudsz,
mert bizony elmúlt.
Sóvárgó szívedből egy
könnycseppet ejtesz.
Óh!
csak egy percre jöjj vissza,
suttogod hangtalan, de
kegyetlen valóság nem hozza soha.
Suhan tovább.
Életed fonalát hűen kíséri.
Ne hagyd elveszni, hisz
tiéd volt, s lesz mindörökké!

2000. jan. 10.

23. Örök rózsza

Az éj harmatos leple
alatt piros bimbót fakasztó
rózsza kicsiny fejét nedves
reggeli lágy fuvallat szárítja.
Ékessége kertednek virul
napnak, éjnek, hold kedvére
fürdik a víz tükrén, aranyban
tündököl zöld selyem fűvében.

Ha eső hullik rája,
szirmai széttárja, hűsítő
cseppjeit magába szívja, a
hajnal összes madara néki dalol.

Vándor legény kicsi rózsát
leszakítja, szíve fölé tűzi,
szeme boldogságot tükröz,
nem gondol a rózsza szomorúságára.
Csak cseppjeit érzi vállán, amit a rózsza hullat.
Kezei közé veszi, s gyengéden simogatja,
visszaadja életét, tavának közepén.

2000. június 17.

24.

Mámoros csillagfény

Mámoros, csillagfényes
éjszakán egyedül bolyongsz,
pedig szíved mélyén vágysz
valaki ölelésére, édes szeretetére.

Aranysárga holdra nézel,
mely beléd itatja
forróságát, átjárja dermedt
lelkedet, érzed, érted sugárzik.

Fénye arcodon pihen,
lágyan magadba szívod
friss illatát, majd tovább lépsz,
rádöbbsz, teli vagy boldogsággal.
Éjszakába kiáltanád örömdet,
de nem teheted, hisz más nem
értené e csodálatos érzést, így
őrzöd egymagad, mint drága kincset.

Homályból egy másik arc
feléd közelít, elmész mellette,
s a hold befejezi kalandos útját,
te is egyedül maradtál komoran.

2000. júl. 28.

25. Szeretet sugallata

Kék hegyek immár
havasan ékeskednek
csillagos téli éjszakában,
mint festői táj gyönyörködtetőn.
Hold álmatlanul világít,
aranyként csillámló hópelyhek
csintalanul földre érnek, átkelnek
befagyott patakon, üdvözlik fenyves erdőit.
Fagyos zúzmara hófehér
szakállat növesztett a fákra,
kicsi falum tornyát is befedte
jégvirágot ültetvén reá.
Kint hideg tombol,
szeretetem bíborvörös
színében lángol, szívem
közepéből ajándékként szórnám.
Szeretetemet zöld
fenyőágakra aggatnám,
angyalként repíteném tova, hogy
boldogság hajtson minden túlevélen.

2000. dec. 02.

26.
Kis Jézus született

Van egy parányi csillag,
mely fényesebben ragyog,
mint máskor az égen.
Angyalkák veszik körül
úgy vigyázzák kis Jézuskát.

S lent a földön ünneplik jöttét,
hisz született, s a szeretet
miden cseppjét ajándékozta.
Aranykoszorút rak fejünk fölé,
s szívünkben boldogságot ébreszt.
Óvatosan mosolyt varázsol arcunkra.
Szent karácsony estéjén csillaga ragyog,
s fehérén csillámlik odakinn a hó.
Díszes fenyő tetején ott ragyog
Jézus meleg szíve.
Áldott napon közénk érkezett:
s tekintünk reá mint mindenható:
aki elhozta nekünk a szeretet ünnepét.

1999. december 23.

27.

Karácsonyra várva

Lágy puha takarót rakott a tél.
Fehér pihét szór a fekete földre,
s egykettőre ellepi.
Gyermek ujjongva futkos a
pihe-puha hóban.
Örömet leplezni kár volna.
Ünnepet vár a kis fenyő odakinn,
mit télapó oly gyengéden
szánjába rak, s útnak indul.
Hegyeken, völgyeken fut a szán.
Napok múlva a kis
fenyő csillogva pompázik.
Gondos kezek üde
zöld ágacskákra díszet raknak.
S mind azt zengi:
boldog békés karácsonyt!

1999. nov. 22.

28.

Karácsony tájékán

Havas a táj, s az idő
karácsony tájékán jár.
Rénszarvasok hada vár,
hogymeg elindulhassanak már,
így, karácsony tájékán.

Egy-egy jó gyerek
hallja a száncsengők
csilingelő hangját, mely
belepi a messzeséget
így, karácsony tájékán.
Estefelé a havas vidék
csillog, mint a fenyők
a fényességtől, s szépségtől,
így, karácsony tájékán.

1998. dec. 7.

29. Csengettyű szól

Didergő kismadár tudja már,
hogy a tél nyomában jár.
Hópihe ide-oda száll,
nemsoká fehér lesz a táj.
Mikulás szarvas szánján
hegyen-völgyön jár.
Rudi szarvas lelkes,
szánján csengettyűje csilingel.

Gyermekszív sejti, hogy
valami egész csodás történni fog.
Egyik este, mikor minden lurkó aludt,
szakállas mikulás fehérebb volt, mint valaha.
Mert bizony ajándékrakás közben
a hó játszadozva reá potyogott.
Lett is öröm reggelre,
hisz a hó hullott, s ajándék
került a kiscipőkbe.

2006. december 18.

30.
Angyalok éjszakája

Karácsony falujában,
sötét, mély erdejében
áll egy öreg fenyő,
december havában tündököl.
Szürke égboltból lassanként
hópihe szállingózik, zöld ágain
zord éjszakában féhéren csillog.

Korai fagyos reggelen,
mikor zúzmaráit zörgeti
maga körül, nem lát egyetlen
fenyőt sem, egyedül maradt.
Pedig álmodott róla,
hogyszer majd
kacagó gyermekek veszik körül,
angyalok örvendnek felette.
Szabad ég alatt maradt,
de valami történt,
angyalok szálltak föléje,
énekük zeng végtelen csendjébe.

2001. november 5.

31. Fenyvesek közelében

Hatalmas hegy ormán,
hol már hó mutatta meg magát,
csengő szánt húz két éjfékete ló.
Elsuhannak hófehérbe
öltözött fenyvesek mellett,
közben lágy szellő fuvallatát
hallani befagyott patak mentén.
Lovaid megtorpannak egy pillanatra,
kinyitod lelked kis kapuját,
hirtelen ráészmélsz szeretet apró szemcséire.
Csodás érzés vett hatalmába,
hisz nem veheti senki el tőled, mert
belőled fakadt, akár egy virág.
Est köszönt rád,
csillogó hó ezüstként fénylik,
faluk templomának harangja csendül.

2001. december 5.

32. Nem feledett emlék

Rég volt csodákat
elfelejtetted már, pedig
hogy tudtál örülni szép
karácsonynak, angyalok jöttének.

Emlékszem:

ablakokon jégvirág ült,
gyermekként szánkózni mentél,
dombokon csúszkáltál volna napestig.

Hazaértél, kályhában tűz ropogott,
asztalon advent negyedik gyertyája égett,
csillogó szemeid annyi kedvességet adtak.

Szentestén meghatottan fenyő körül álltál,
nagyapád csöppnyi kezedet bátorítóan
megfogta, énekelni kezdtünk.

Szilveszternek éjszakáján
még fény áradt, nem láthatod,
mélyen alszol, simogatom hajadat,
boldog vagyok, mert vagy nekem.

2001. január 4.

33. Karácsony éjjelén

Hófehér, fagyos tél csillogón köszönt,
éjszakába nyúló arany-
szárnyú angyalok éneke zeng.
Homályfedte ég mintha ünneplőt
vett volna magára, nagy
kövér hold huncutul ragyog.
Vajon ott lent tudják,
hogy ünnepet várunk itt fent, mi angyalok?
Szálljunk le közéjük fénylőn!
Vigyük nekik édes nektár szeretetét,
bú helyett csaljunk mosolyt arcukra,
szemükben fény csillogjon!
Szent karácsony éjjelén
végtelen szeretet áradjon
minden dobogó szívből,
s tartsuk meg örökre!

2003. január 2.

34.
Ne veszítsd el a reményt!

Nézz csak fel a kék égre!
S ne szégyellj elmerengni
felette, hisz mutatni
akarja az élet szépségét, amit
bánatod miatt észre sem vettél.
Körötted pezseg az élet,
mint méhkas a kaptárban.
Csak figyelj, s meglásd,
ezek az apró csodák felderítenek,
arcodon örömet látnak:
mint egy kis gyermek
újra boldogságot kaptál az élettől.
Amit oly könnyen feledtél,
naponta meglelheted a csodát,
mit az élettől kapsz.

1999. nov. 3.

35. Jézusát várja

Künn hó világít gyémántosan.
Didergősre fogták még a fák is,
fagyott ágakra még a madár se vágyik.
Szél süvít szegényes istállócska ajtaján.
Meleget csak a tehenek lehelnek.
Egy kis szegletbe hold
ragyog, széna ágyában vajúdik Mária.
Kék ruhája mellette,
fiát várja örvendezve.
Nem gondolva szegénységre,
betegsége, csak az újszülött eljövételére.
Mária és József vágyakozva összenéz,
szemükből öröm tükröződik.
Gyereksírás szakítja meg a csendet.
Ölbe veszi kis Jézuskát,
örömkönnyek peregnek arcáról.
Úgy nézi a csöpp gyermeket.
Aznap s mindennap,
mikor gyermek születik,
vagy két szív összeér, ott
lakik a szeretet.
Mert ő elhozta a megváltást,
hiszem azt, hogy mindenkiben
él szeretet, mert szeretet
nélkül nincs élet.

2010. 12. 19.

36.
Eliramló álmok

Alkonyulatkor vörös
ég alatt nap nyugodni
tér álmosan, gömbölyű
hold felé pislákol.
Csak egy szerény
ház ablakában látni
még gyertyalángot,
mely lassan csonkig ég.
Elszunnyadt álmai
szárnyán repül már
tovább zöld, virágos, réteken,
hol madár énekét oly tisztán hallani.

Kérges fatörzs mellett
egy szikla, körülötte
boldogság szemcséi rejlenek,
markodba vetted volna.
De álmodnak vége szakadt,
gondolatnyi időt eltöltesz felette,
röpke mosoly szétszalad arcod szegletében.

2002. február 6.

37.
Csillagok homálya

Erdő közepén nyiladozó
kék ibolyák bólintgatnak
roskadozó kunyhó felé,
melyen hogyha szél süvít,
két kicsi gyermek összekapaszkodik.
Édesanyjuk egy zord éjszakán
örökre lehunyta szerető szemét.

Nincs, ki szeresse őket,
egyedül maradtak, bánatuk
oly hatalmas volt,
mint kerek erdő tisztása.
Nappal édesanyjuk sírjánál térdepelnek,
szólítgatják, de válasz soha nem jön,
keserű könnyeiket záporként hullatják.

Mikor ezüst fényű
hold koronát rak égnek
tetejére, csillagok homályában
szunnyadni tér két árva gyermek.

2001. márc. 6.

38.
Sóvárgó Anya

Valahol báránnyefelhők
mögött záporként hullatja
könnyét szomorú lány, ki
egykor elhagyta édesanyját.

Hátrahagyva, szeretet
édes nektárját feledve,
nem látva anyja keserű,
fájdalmas, törékeny arcát.

Ki éveket öregedve
patak partjára ül, hova
te is jártál, felidézve
gyermeki szépségedet.

Neki csak ez maradt:
egy falevél könnyáztatva,
melyet víz sodor, sebesen.
Vörös alkonnyá bukott nap árnyékot
vet, anya szíve megdobban,
lányát végre karjába ölelheti.

2001. május 10.

39. Juhar titka

Hatalmas sziklák
között csobogó patak
partján kérges juhar törzse
alatt oly sok bút, örömet őriz.

Forró nyárnak hajnalán
fekete, csillagszemű lovad
hátán vágatsz, megpihensz
árnyékos lombja alján.

Lovad friss patak
vizéből csillapítja
szomját, virág szirma
útját követed szemeddel.

Elmélázol egy szép
gondolaton, ettől szíved
nehéz lesz, nem tudsz
parancsolni hulló könnyeidnek.

Vigasztalnád magad,
de nincs senkid, ki feléd
nyújtaná kezét, s ölelnéd
szorosan, suttogna gyengéden.

2001. július 11.

40.
Erdő leánya

Átsuhantál a
fák közt, mint
egy riadt őz, s
tova a sűrű erdőn.
Nem tudtalak követni.
Patak partján ültél,
hosszú hajad lebbent
a szélben, virágok körülötted.
Nyugodt voltál,
állatok köréd gyűltek,
s öledbe kicsi őzet fogtál,
simogattad, s énekeltél.
Arcod derült csodás mosolyodtól,
szemed csillogott, a sötét éjben
olyan voltál, mint az erdő lánya.
Már enyém vagy, te drága leány,
életem legszebben nyíló erdei virága!

1999. július 18.

41.
Árva kisleány

Lelkemet szétrepíti a
fájdalom, szívem összetörve,
ha rád gondolok, te kedves
kisleány, kit a sors elhagyott.
Árva voltál, nem volt se apád,
se anyád, csak egy csúnya mostohád,
kinek nem kellettél,
s lettél a világnak árva kis virága.
Megismertelek, s szívembe
zártalak, szeretem fekete
szemedet, arcod hamvasságát,
s vidámságod, mint
a csicsergő madaraké.
Bearanyoztad vele életem,
te kedves kis leánykám.
Árva voltál mostanáig.
Nem hitted, hogy a sors
összeköt velem, s sírodig
elkísérlek, te kedves kisleány.

1999. június 1.

42. Gyötrelmes órák

Még egyszer hadd tekintsek szép szemeidbe.

Kérlek, ne sírj!

Hisz rajtunk kívül nem tudja senki sem,
mennyire gyönyörű volt az életem veled.

Reszkető kezemet feléd
nyújtom, érezni akarlak!
Gyere egy kicsit közelebb:
látod?

Tán utoljára fogom kezedet,
de örülök, mert megnyugtatsz.

Borzalmas fájdalmamat
csak te enyhítetd, hogy
itt vagy mellettem.

Tudod mennyire sajog szívem?

Itt kell hagyjalak, érzem.

Utolsó szava volt: szeretlek,
könnyeivel már nem törődve
éjszakába kiáltva:

mért vetted el tőlem, istenem?

2003. július 1.

43.
Harangszó

Még fülembe cseng
nagy harang delet ütő kongása,
utolsó verőfényes napon.
Oly nagyot kongott,
hogy egész határ beleremegett,
elfáradt férj, fiú, ki idáig szénát forgatott,
vállára vette villáját,
egy nótát füttyörészve
ballagott hazafelé,
otthon édes nyugalom fogadta.
Csöppnyi kislánya bölcsője
még ring, de már álomra zárta
két bogár fekete szemét.
Apja óvatosan föléje hajol,
csókot lehel rózsás arcocskájára,
karjaiba szeretett feleségét öleli.

2002. november 4.

44.
Vártam rád!

Mikor még nem voltál, egyre csak
vágyódtam utánad, üresnek
éreztem magam nélküled.
Vártam rád kilenc hónapon át.
Becéztelek, mintha ismertelek volna,
márpedig azt sem tudtam,
fiú leszel, vagy lány.
Miden perc, s pillanat boldogsággal
telt, hiszen nemsokára itt leszel,
akár egy kis angyal,
karomban tartalak, édes pöttömöm,
reménysugaram vagy nékem.
Úgy gondoltad, végre megmutatod magad,
zokogó kislány bújt elő,
örömkönnyeim potyogtak.

2002. december 2.

45.
Merengő juhász

Száraz meleg volt aznap,
margarétás réten tehenek legelésztek,
odafent fekete felhők tornyosultak.
Árnyékban heverészett göndör szőrű puli,
nagy piros nyelvét kidugta,
míg gazdája nem fütytyent neki.
Fiatal juhászlegény terebélyes fűzfa tövében
álmodott jövőbeli mátkájáról,
pedig még bajsza sem pelyhedzett.
Nagy csendet vadlibák ricsaja
zavarta meg, aztán
később valami halk nesz
hallatára Bársony csaholt.
Csitt, Bársony!
Simogatja meg, tán egyszer mátkám
lesz súgja fülébe, kisleány
fehér zsebkendőjével felé int.

2002. május 2.

46.
Rózsák palotája

Egykor rózsák palotája volt.
Belül fényes boldogság lakott,
égszínkéek tóban két hattyú úszott.
Ifjú herceg hajnali harmat alatt kertje
legszebb rózsáját vitte
imádott hercegnőjének.
Szép álmából felébredve
hercegnek egyetlen gyémántja
örömteli boldogsággal karjai
közé fonta szeretett herceg urát.
Naphosszat itták egymás szavait,
egy perc is végtelennek tűnt,
ha nem voltak együtt.
Mígnem az idő felettük is eljárt.
Roskadozó palotát indák futották körbe,
égszínkéek tó is kiszáradt, hattyúk sem úsznak már.
Csak egy száraz tövis árulkodik a rózsák palotájáról.

2003. augusztus 3.

47.
Baráti kötelék

Mért kell, hogy bánattól megszakadjon
gyenge szíved?
Kemény súlyként nehezedik reá fájdalom.
Mintha be lennél zárva
sötét roskadozó kunyhóba.
Kulcsát pedig elhajították
kopár erdő mélyére.
Nem is igyekszel onnan
kiszabadulni.
Csak mélyebbre ásod magad.
Már nagyon fázol, szinte reszketsz,
és akkor eszedbe jut néhány igaz barátod,
életed egy-egy szakaszából,
kik feledtetni tudják fájdalomtól
gyötrődő, sebzett gondolataidat.
Könnyeidet törlik, próbálnak
mosolyt fakasztani beesett arcodra,
nehezedre esik, de barátod kedvéért,
kit igazán szeretsz, mosolyogsz.

2003. szeptember 1.

48.
Méla harmonikás

Koromfekete éjszakának idején,
mikor esthajnal csillag fénye ragyog.
Ezüstös hold álmosan didereg,
ahogy hideg szellő végigsöpör vézna fákon.
Amott egy ifjú,
ki kabátját összegombolva kis fapadon
ülve, zsebében keresgél.
Egyetlen hű társát, ki soha el nem hagyta,
szájharmonikáját elővette,
út porát letörölve róla.
Mélabús dalát játszani kezdte,
régi szép emlékek újra elő-
törnek, szíve tűzként lángol.

2002. szeptember 15.

49.
Vallomások.

Mikor megismertelek, titkon arra vágytam,
 hogy barátian barátom legyél!
 Az élet megadta nekem a legszebb
 ajándékot, a barátságodat.
Mely évről évre, egyre fontosabbá vált nekem.
 Az sem számít neked, hogy más vagyok,
 mint a többi, mert elvette tőlem a természet,
 ami másnak oly egyszerű.
 Hiába könnyezni rajta,
 sohasem fogok szaladni.

 Pedig kergetném magas hegy-
csúcsokon az égszínkéek felhőket.
 Mit sem érne az életem,
 ha szaladni tudnék,
 s nem ismerhetnélek téged,
 mert sivárok lennének napjaim!

2004. március 9.

50.
Rózsa párja

Ablakod előtt rózsafa hajladozik,
lágy szellőfuvalatban
búskomor életét siratja.
Nem látja senki sírni,
mert azt hiszik, eső áztatta levelét,
máskor meg boldogságtól ragyog
napnak melegétől.
Pedig kicsi szívét állandó fájó érzés nyomja.
Egy szép napon, mikor épp delet harangoztak,
két rózsatövis született,
s így cseperedtek.
Szépségükben gyönyörködött mindenki.
Szerelem lángja égett kettejük közt,
amit csak fehér galamb tudott.
Élvezték a harmatcseppeket,
mely minden hajnalon rájuk esett.
Ilyenkor leveleik összeértek egymással.
Egyszer csak keserű könnyek borították el,
mert párját tövistől kitepték.

2004. május 10.

51. Köddé vált

A hajnal elvette tőlem az álom gyönyörű világát.
Szinte ittam csodás életem minden percét.
Velem voltak azok is, akiket igazán szeretek.
Tisztás közepén, hol margaréták öleltek
 át minden kis fűszálat.
Ott vártak rám, s karjukba zártak, meleg
 szavaik néha sírástól elcsuklott.
Szerettem volna, ha megáll az idő.
Újra nagyapám ölében ültem,
pedig már felettem is elszállt harminc év.
Tudta, nyughatatlan lelkem érzéseit megérti,
 s vigasztalt halk szavaival.
Erősen magamhoz öleltem,
s imádtam, mintha tudtam volna,
 hogyan az álom véget ér.
Sűrű köddé vált a tisztás,
s nem láthattam többé őket.

2004. október 19.

52.
Csendes éj árvája

Csendes éj leple alatt árva lányka,
ruhája tiszta rongy,
pici karjában mackóját öleli.
Egyetlen kincse volt,
mit egykor szegény beteg édesanyjától kapott.
Azóta már eltelt négy hosszú év.
S a kislánynak senkije sincs.
Még emléke sem lehet karácsony estéről,
hisz oly picinyke volt.

Kihalt az utca, egyedül csak ő bolyong.
Az ablakokon átáradó fényességre
tágra nyitja álmos kis szemét.
Nézd csak! suttogja mackója fülébe:
A zöld fenyő fényben úszik, bent a jó melegben.
Csodás lehet neki, sóhajtotta keserűn.
Aki nem tartozott senkihez.

2004. december 28.

53.
Hitted régen

Ott legbelül, szíved mélyén
nem érzel mást, csak
a fájdalom hívó szavát.
Keményen duruzsolja keservét,
nem hagy nyugodni.
Szétmar a gondolat, mely egykor
még szép is lehetett volna.

A történet elkezdődött,
napvilágot látott egy kisgyerek.
Ki nem kérte az életet.
Csak itt maradt a föld kerekén.
Igazi gyerek volt, játszott és mélyen szeretett.
A hegyek sem voltak számára
elérhetetlenek, bár szaladni nem tudott.
Egyik év követte a másikat.
A gondolat, amit annyira szeretett volna,
mára már csak maró fájdalom.
Boldognak lenni
mit jelent?
Kérdi magától mert nincs mástól.

2005. május 28.

54.
Gyertyaláng

Vágyom a szereteted után.
Igaz, ma már csak emlékként
őrzöm szívem mélyén.
Nem múlhat el nap, hogy ne juss eszembe.
Ma talán szebben ragyognak a csillagok.
Sejtem is, hogy miért.
Csillagképben tündökölsz felettem.
Sírodnál állok, te pedig felettem vagy.
S távolról őrzöl úgy, mintha velem lennél.
Gyertya lángját gyenge
szél fújdogálja.
Óvom, hogy ki ne aludjon .
Hisz benne vagy, s rólad mesél!
Ránk esteledik, itt hagylak.
Gyertya fénye tovatűnik, de szívemben örökké élsz!

2005. november 4.

55.
Fejfádnál

Áthatott az a melegség, amit gyermekkoromban
kaptam tőled.
Mikor sírodhoz értem,
gyertyát gyújtottam érted.
Gyermeki lelkem kinyitottam tenéked
s repültem tehozzád.
Ahogyan régen tettem.
Szívünk újra összeér érzem.
Fejfádnál csonkig ég kicsi gyertyám.
Szeretlek, amíg élek, drága Nagypám.
S ha majd a halál eljön értem,
karodba zárhatsz
mindörökre.
Végigsimítom hideg sírkövedet.
Nyugodj békében.
Szeretetem fénye fényesedjen
felette.

2014. november 2.

56. Szeretek

Kerek erdő nagy csendjében érzem
otthon magam.
Végre egyedül vagyok
kusza gondolataimmal
ide-oda szállnak, akár a kismadár.
Parancsolni egyiknek sem lehet,
hisz szabad útjukat nem gátolja senki se.
Lelkem boldogsággal van teli.
A kis patak itt csobog a lábam alatt.
Nem tudom neked megmondani,
mért vagyok boldog.
Pusztán érzés, melyet régen éreztem.
Abban a pillanatban
ott az erdőrengetegben.
Teli vagyok élniakarással,
mint villám suhan át az égen.
Úgy csapódott belém azaz igazi melegség,
melyet akkor érzek, ha nagyon szeretek..

2006. június 19.

57.
Különleges éj

A nap is álomra hajtja szöszke fejét,
nyüzsgő környék csendesül.
Hold ezüstként világít csobogó szökőkút felett.
Üres padok mögött utcasarki lámpák gyúlnak.
Pici csillagok ragyogják körül az eget.
Szinte hallani vérvörös rózsák halk sóhaját.
Apró vízcsepp rózsalevélre hull.
Ekkor a csodás szökőkút muzsikálni
kezd. Soha el nem feledett régi nótájára,
vérvörös rózsák táncra perdülnek.
Huncut hold sem unatkozik,
felhők közt kacintva ide-oda úszkál.

2006. augusztus 20.

58.
Születésnapodra

Oly szép köszönteni a születésnapodon,
mint amikor a hajnal első
napsugara ragyog rád.
Tó tükrében téged látlak.
Madarak néked dalolnak.
Kérges fa tövében hangodat hallom.
Pedig ott sem vagy,
mégis rád gondoltam
ezen a napon.
Lágy szellőben zsenge fűszálak
táncra perdülnek.
A mező egyetlen vadrózsa bimbóját
letépnem felesleges.
Így tovább él, s vele együtt
kívánhatok boldog születésnapot!

2006. december 27.

59.
Születésnapodra szeretettel

Csupán egy fénykép,
mondhatná az idegen, ki nem ismer.
Nekem oly sokat jelent.
Elidőzők rajta, mintha itt ülnél mellettem
és mesélnél szüntelen.
Nem érdekel, hogy kint eső kopog.
Csodás világ van belül,
szívem boldogságtól kalapál arcod láttán.
Az eső már csak szemerkél.
Kis virágok megfürödve virulnak,
napsugarak gyengéden ölelik őket.
Az eget szivárvány borítja.
Pici vadgalamb pocsolyában tipeg,
aranyos hangján turbékolja
egyszerűen: boldog születésnapot.

2010. április 25.

60.
Kis virág

Az út menti kis virág
oly szépen dugja kis fejét,
pedig nem gondozza s
senki se simogatja.
Ki van téve esőnek,
szélnek, napsütésnek.
Sokan elmennek mellette
vagy rátipornak.
Mit sem érdekli őket,
hogyan érző lény,
madárdalra illegeti kis fejét.
Felfogta útnak porát, s néhanapján
vázába, asztalra kerül,
hogyan ragyogjon, míg
el nem szárad.
A szekér szalad,
leugrom róla.
Friss hajnali virággal feléd futok:
átölelve születésnapot
kívánok és kicsit önzően
azt kívánom, mesélj s taníts
engem nagyon sokáig!

2011. 01. 14.

61. Cézár

Mikor megkaptalak, öklömnyi
fekete kis gombóc voltál.
Az ölemben aludtál, kényeztettelek,
szuszogásodat hallgattam.
Közben apád könnyörgőn,
vágyakozón, nyüsztve
tappancsát térdemre téve
kérve kérte, hogy vele is foglalkozzak.
Szemedet kinyitottad, s már ugattál, akár
egy kis méregzsák.
Apádon csimpaszkodtál, hiába mondtam,
hogy Cézár ne bánts, az az apád.
Gyakran féltőn rád szóltam, mert
mindig a hátam mögött hűségese
jöttél utánam.
S féltem, hogy rád esem,
de mintha nem is neked beszéltem volna.
Felnőttél, olyan féltékenyek voltatok egymásra,
hogy nevetés nélkül ki sem bírtam.
Csirkét vagy disznót tereltél,
neked mindegy volt, hisz Bendzsi,
az apád, megtanított rá. Ha
ideges és szomorú voltam, ti azt tudtátok.
Napestig a kertet jártuk,
imádtam, ahogy futkostok körülöttem.
Este, mikor a csillagokat lestem,
ti lábamra ültetek, én pedig meleg bundátokba
túrva élveztem a nyugalmat.
S az a rengeteg felejthetetlen nap,
amikor még veletek kergettük az időt.

2007. március 26.

62. Bársony

Ez a nap is úgy indult, mint a többi.
Kihalt volt az udvar, hiányzott a
boldog csaholás, amit egy éve már
nem hallottam.
Mióta Cézár elment az apja mellé.
Telihold idején elképzeltem,
hogyan fent ülnek a hold közepén.
S könnyeimet oly nehéz
volt visszatartani.
Egyfolytában pulira
vágyódtam.
Egyszer még szerettem volna
kezembe tartani selymes szőrű,
piros nyelvű kis kutyát.
Aki befutná a kertet,
vidáman csaholna, újra éledne
a búskomor ház.
Delet harangoztak.
Ölembe ül, nagy szemei rám szegeződtek.
Fekete bundájába boldogan túrok.
Bársonykám - ismételvegtem nevét.
Még félénken, de rám teszi dagadt
kis tappancsát.
Rögtön szívembe zárom.
Az udvart már ketten járjuk,
örömeiben nyakamig ugrál,
s boldogan harapdál.
Szinte repül, ha fut, s mókázik naphosszat.

2008. április 5.

63.
Nyugodj meg, kérlek...!

Oly régen láttalak, az élet elsodort tőled.

Lelkem haragban éget,
szívembe a vágy virága
elszáradni készült.

De te szüntelenül zörgettél,
mintha fel akartad volna tépni
a fájdalom sebét.

Sokszor elbújtam előled,
pedig nem volt nap,
hogy ne gondoltam volna rád.
Néha felidéztem arcod melegét.

Rád találtam megint
egy borongós vasárnapon.

Te is bús voltál és én is.

Könnyeim peregtek, mint a
téli zápor, de nem volt hideg.
Éreztem, ahogy reszket a lelked
s fáj a szíved.

El se mentem, itt vagyok, hallod?
csak nyugodj meg, kérlek!

2009. nov. 31.

64.
Évek és rózsák

Hallod, mennyi még az élet?
Nem fáj semmi, csak mennek az évek.
Hajam egykor fekete volt.
Hirtelen rám törnek a gyerekévek:
anyám a hajamat fonta,
s közben álmodoztam.
Nem tündérországról,
hanem égő szeretetről.
Rózsák nyílnak szívem körül,
egy sem szárad el, hisz te táplálsz,
ki kezemet fogod,
s végigvezetsz életem útján.
Piros kis masnimat
szél elrepítette rég.
Szívem szüntelen arra vágyódik,
ki kezemet fogja örökre.

2010. márc. 6.

65.
Tavaszi öröm

Elszaladt a tél.
Langymeleget hozott a
mosolygós tavasz.
Pici kislány, ki még
mesékben hisz, húsvétot vár.
Margarétás fészekben ajándékot lel.
Piros pozsgás arca örömtől ragyog.
Szoknyácskája lágy fuvallatban lebben.
Fut boldogságában,
ő se tudja hova.
Göndör kis kacaja hallatszik.

Dombtetőről messze
ellátni, ménesem szanaszét,
zöld fű tengerében.
Kék ibolya kezemben,
forgatom fűzfa tövében.
A nap langymeleget áraszt,
csodaszép a virágos tavasz.

2010. április 1.

66.

Pillangót kergetni veled

Aznap, épp mielőtt
beszéltünk volna, csoda-
szép mezőt láttam, ami
mellett évek óta eljártam.
Eddig semmi különöset
nem láttam benne.
Pillanat alatt megfogott,
ahogy elsuhant velem az autó.
Zöld és fehér lombú fák játszottak velem.
Képzeletben fehér, göndör szőrű
barikák legelésztek és egy pici
tó volt középén.
Szomorú fűz levelei vizébe lógtak.
Egyedül öregszik, akárcsak én.
Ő is érez, akárcsak én vagy te,
bár néha eszünkbe se
jut ilyenre gondolni.
Fáradt vagyok és itt vagy velem.
Érzem közelségedet
soraiddban.
Nem láttalak már rég és mégis,
naponta bátorítasz,
hogymára állok és ki tudja, mért
nem érdekel, hogy járok-e.
Félek, rettegek, hogy rosszabb a lábad!
Szívembe mar a fájdalom.
Tudod, az élet sok szép meséit
tőled szeretném hallani, s messzi
tájon színes pillangót veled volna
jó kergetni!

2011. április. 8.

67. Képek

Egy pici kislány,
aki vajmi keveset tud a világról.
Kis szíve még elhiszi a meséket
a tündérekéről, a piros
sapkás manókról, hogy
ott élnek a csillogó, tiszta erdőben.
Hol muzsikáló arany patak szélét őrzik,
ha a vadak inni jönnek,
s csilingelő hangjukon
beszélgetnek velük.
A tél még igazi csodát
rejt neki, s amikor
előjön a nagy piros szánkó.
Anya húzza a hófehér pihe puha hóban,
kacaja az égig ér este,
mikor nagy mackóját kandalló
elé teszi, s reá fekszik.

Csöppnyi száját kérdések
záporra hagyja el.
Anyá, a télapó mikor jön?
Ugye, hozzánk is eltalál?
S amikor megunja anyját nyaggatni,
telefonál, s nenéje elviszi a csodákba.
Kicsim:
a télapó ott figyel a háztetőkön,
piros ruhában kémény tetején ül,
rénszarvas pedig a csillagokat kergeti.
Én pedig boldog vagyok,
s örül a lelkem, hogy van egy
pici kislány, akinek átadhatom
azt a rengeteg csodát, amit átéltem már.
Pont ugyanígy, ahogy most te, csillagom.

2013. december 4.

68.
Miki miki mikulás

Havat hozott nagyszakállú miki
miki mikulás.
Nagy hasát kéménynek támasztja,
hogy meglesse, mit csinálsz.
De te még nem alszol.
Szobádban szanaszét játékaid.
Kivasút sem parkol alagútjában.
Rossz vagy, Zselyke lányom.
Rakoncátlan vagy egész évben.
Ajándékod visszaviszem.
Legnagyobb virgácsot csizmádban hagyom.
Havon Rudinak, a rénszarvasnak fázott
mezítelen patája.
Megcsúszott s rúgott egyet.
Ajándékod kéménybe esett.
Igy kaptál véletlen ajándékot,
A miki miki mikulástól.

2014. december 4.

69.

Hoooo hoooo hooo

Hoooo hoooo hoooo,
megjött már a Télapó!
Messze Lappföldről csengő
szánján érkezett.
Ablakodon elegáns ruhájában
bekopogtatott hozzád.
Engedd be, fogd meg öreg kezét.
Mondj neki verset, mesét.
Megerszeppenve állsz előtte,
mozdulni sem mersz.
Csak a nagy játékmackód
mögé bújsz.
Nagyszakállú bátorítón simogatja
szöszke fejedet.
Jövőre újra eljövök hozzád, addig
légy jó, s szófogadó.
Hooo, hooo, hooo,
elment már a Télapó.

2015. december 6.

70.
Halványuló ünnepek

Mivé lettem életem közepe felé?
Gyermeki mivoltom feledésbe merült.
Mára már szürkülnek
az ünnepek örömteli pillanatai.
Kiveszett a tűz,
mely lobogott bennem.
Húztam volna vissza
gyönyörű ünnepnapokat,
hogy maradjanak még.
Meghitt együttlétek kevésnek bizonyultak.
Amikor szakadt a hó,
s térdig süppedtünk benne,
az volt a jó.
Csillámló hóval kacagva mosdattuk egymást.
Kipirult arccal berohantunk,
kandallóban boszorkányos tűz duruzsolt.
Asztalon halászlé illata szállt,
anyám keze munkáját dicséret illette.
Halk csengettyű csilingelt.
Fenyő köré gyűltünk,
átöleltem édesanyámat.
Szeretett áradt bennünk, mennyből
az angyalt énekeltük.
Néha szégyellem, ha
látok magányos embert
sugárzó arccal ünnepet várni.
Miért nem enged lelkem nekem is,
így csodát várni?
Urat dicsőíteni?
Takarva hagyom elszaladni
halványuló ünnepet.

2014. december 14.

71.

Hiába ül arcomon a ránc

Hiába ül arcomon ránc.
Hiába kínoztak meg az évek,
zúzták halálba szívemet ezerszer is.
Hiába lepi dér fekete fürtjeimet.
Szemöldökömet, hiába hinti
be ezüstös por.
Szememben hiába fakultak meg
a ragyogó örömteli fények.
Lelkem mélyén gyermek maradtam.
Csodálom, ha hullik a hó,
olyankor hegyekre futni volna jó.
Térdig süppedni
csillámló hótakaróban,
kacagva angyalkásat játszani,
s újra érezni, hogy szeret a világ.
Esőben táncra perdülni.
Lábam cuppogva
pocsolyában csattog.
Arcomat esőcseppek simogatják.
Csillagos estén
avarban csoszogva sétálni.
Hold fényében halott falevelek
zizegő, zörgő dallamát hallgatni.
Hiába ül arcomon ránc.
Lelkem mélyén gyermek maradtam.

2015. január. 29.

72.

Békében szunnyadok

Ha majd egyszer nem leszek...
Kérlek, édesanyám,
zöldellő dombtetőn
szórd szét hamvaim.
Itt nyugodjak örökre!
Ne sírj, inkább emlékezz,
mint mondtam tenéked.
Itt voltam szabad, s
boldog az örök természetben,
hol senki se látott, s
a fák magukhoz
öleltek, kis madarak
dalára bánatom feledtem.
Hidd el, édesanyám,
jobb, hogy én hagylak itt előbb.
Csak szenvednék nélküled.
Az örök életben majd várlak
ölelő karokkal.
Olyan szeretettel,
mint ahogy te vártál engemet,
mikor megszülettem.
Nem tudom,
emlékezni fogok-e
a lelkemmel a zöld
lombú fákra, a kékellő
égboltra, fehér fodros felhőkre.
Vagy velem együtt ez is elvész majd?
De a lágy szellő simogató érzése
biztosan megmarad.
Mikor a lágy szellő
fuvallata átsuhan
a kelő hajnalon,
én simogatlak,
s fájó, keserű
könnyeidet szárítom.
Csak légy nyugodt!
Én már békében szunnyadok
az örök természet ölelésében.

2015. február 22.

73. Augusztusi szellő

Szellő, szellő, augusztusi szellő.
Hozzá! fölénk esőfelhőt.
Sötét felhőket pörgesd meg,
lány keringőt járj velük,
s közben tereld Dunántúl kicsiny részére.
Hosszúhetény határában engedd el a fekete felhőket,
hogy az eső itassa át a száraz földet.
Szomorú, kókadt napraforgók sárga
kalapján peregjenek az esőcseppek.
Nap felé forduljanak, ha rájuk nézel,
vidámság járja át a lelkedet.
Párától pipál, s esőt ígér még a falut körülölelő
két hegyóriása, a Hármás, s a Zengő.
Eső esik szakadatlan, elárasztja a határt.
Gazdag lesz a termés ismét.
Dagad még a szőlőszem a fürtön.
Anyám sütötte új kenyér nemzet szalagjával
átkötve kerül az asztalra szent István napján.
Jut zamatos bor vendégnek pohárba.
Szívárvány ezt mutatja az égbolton.
Bort, búzát, békességet a magyarnak.

2015. augusztus 15.

74.

Kalinka-malinka

Cimborám, gyere a kupicámba.
Érted is sokat izzadtam a nyáron,
míg leszedtelek a szilvafáról.
Most te segíts nékem ellazulni,
a világot rózsaszínben látni.
Kitaszított lettem ezen a nyáron.
Anyámon, s Báró kutyámon kívül
nincsen már senkim.
A vodkám is elhagyott,
többé nem táncolok
guggolva kalinka-malinkát.
Fácántollas kis kalapom, jó
kedvembe többé nem vágom
a fapadlóra.
Te maradtál nekem kék
szilva hercegnő.
Belőled kortyolok egy keveset,
torkomat égeted, testemet felmelegíted.
Naponta egy kis kupica meg sem árt.
Az eszemet el nem veheted.
Tavasszal, szilvafáim fehér virágjai,
el ne fagyjatok, csak bőven teremjeteek!
Kupicámba egy kis gyógyírt jövőre csepegtessetek.

2015. június 09.

75.

Libapecsenye Márton napján

Márton napján őszi üde napsütésben
fehér tollú libák toporognak a
zörgő avarban.
Vidáman dőlögnek libasorban
le a kéklő tóra.
Gágogva örülnek, hogy nem ők
kerültek idén a húsos tálra.
Márton gazda sült libával
tömi már nagy hasát.
Utoljára hagyja a fincsi libamáját,
élvezi, ahogy szétolvad a szájában.
Jóllakottan megtörli zsíros száját.
Chardonnayval csillapítja szomját.
Hátradőlne, pihenne, de nem teheti.
Butuska gágogó libáit be kell hajtani,
hogy jövőre is kerüljön sült
libuska bőven az asztalra.
Márton napját így illik ünnepelni.

2015. november 11.

76.
Holnap kiszőkítelek

Édes kis göndör szőrű pulko Báró kutyám.
Ne ugass már olyan veszettül!
Felvered a szomszédokat,
no meg anyám fehér kakasát.
Éjfélkor azt hiszik, hogy már hajnalodik.
Esküszöm, kutyám, holnap kiszőkítem a bundádat!
Meglátom, akkor lesz-e kedved
megugatni a sápatag fényes holdat.
Nehogy azt hidd, hogy megszeppen
és elbújik előled.
Neki ott vannak a csillagok, azok megvédik.
Ha olyan kedve van, felül a
göncölszekérre, s körbeutazza az univerzumot.
Vagy tán azt hiszed, sajtból van a hold?
A sajtot úgysem szereted, akkor meg
minek ugatod?
Na nyomás!
Vackold be magad az óladba!
Elég volt a kajkólásodból, meg ne
nyikkanj holnap reggelig.
Aludni szeretnék végre, míg a kakas fel nem ébreszt.

2016. január 20.

Megjegyzés: félreértés ne essék, imádom a kutyám.

77.

Szent Mihály lován

Ostoba kegyetlen halál.
Tűnj a szemem elől,
te csak fájdalmat okozol.
Ha eljön a kaszás, körbe se néz,
s nem kérdezi, hogy elviheti-e,
csak könnyörtelenül lecsap áldozatára.
Fogd már fel, hogy felesleges vagy.
De neked ez sem számít, mindenkit elviszel,
aki kicsit is számít.
Neked a szeretet mit sem jelent,
Csak összetöröd az itt maradtak lelkét.
Vissza sem nézel, csak előre.
Szemünkben nem látod az
apadhatatlan könnyeinket elhunyt szeretteinkért.
Szent Mihály lován vágatsz láthatatlan
fekete hintódban, diadalittasan.
Itt hagyva a reményvesztett
fájdalmat lelkünkben.

2016. február 25.

78.
Húsvéti nyúl

Tarka-barka réten nyuszi mama
hat aprócska húsvéti nyuszikáját dédelgeti.
Kicsit szabadjára engedi, szaladnak is szanaszét.
Olyan picinykék, hogy alig látszanak ki a fűből.
Túl a domboldalon húsvéti barika béget.
Lemaradt a nyájtól, anyja után béget keservében.
Terelnék a fekete göndör szőrű pulik,
de a kis butuska jószág inkább megadja magát.
Karjaiba veszi a juhász, úgy viszi anyja után.
Virágzó barkavessző közé bújt egy kicsi nyúl.
Rátalált egy kedves kisfiú.
Így került a pici nyúl a piros-kék hímes
tojások közé.
Lássatok csodát, így lett a kicsi nyulból húsvéti nyúl.

2016. március 25.

79.

Egy szebb világ

Sátán világát magam mögött hagytam.
Egy teljesen új világba érkeztem.
Hagytam magam teljesen elvarázsolni.
Szívem nyugodtan vert, félelmet,
s szorongást itt nem ismertek.
De láttak rajtam eféle nyomokat.
Egy idős úr, talpig úriember,
szeretet árad belőle;
felém nyújtotta kicsi kezét,
szétáradó melegségét éreztem.
Lassan felállított, s magához ölelt,
oly szorosan, ahogy én akartam,
s el sem engedett.
Törölte könnyeimet,
s kapaszkodtam belé, miközben zokogtam.
Ringatott, s simogatott, akár
egy kisgyermeket, míg megnyugodtam.
Miközben rendbe szedett, mesélt, annyira
közel állt hozzám, s nagyon szerettem.
Kézen fogott, kísértáltunk a tengerpartra,
szűk kis utcák vérvörös rózsákkal voltak teli.
Forró homokban lépkedtünk, a tenger halkan morajlott,
leültünk, s örült, milyen nyugodt vagyok.
Hirtelen felé fordultam, nem akarok
többé elmenni tőled, itt akarok veled
maradni örökre, hogy ölelj még,
s kapaszkodhassak beléd.
Pszt, tette ráncos ujját szám elé.
Itt maradsz velem, a tükröt,
eléd kellett volna tennem,
mikor megérkezte, de összetörtem.
Szemeid fényében fájdalmat,
s szeretetétiséget láttam.
Felejtsd hát el a te általad nevezett
sátán világodat.
S éld az életet velem,
melletted leszek, őrizve
ölellek, míg szükséged lesz rám. Mellé bújtam,
s ölelve suttoztam:
mindig szükségem lesz rád!
Szemei könnytől csillogtak,
percekig nem beszélt, csak
kezemet fogta, ami nekem egy
boldog világot jelent.

átdolgozva: 2016. május 18.

80.
Üzen a tavasz

Akármilyen galád a világ,
tavasz lesz újra.
Madarak sokasága egyöntetűen
csak ezt trillázza:
tavasz lesz újra.
A duzzadt kis patak is ezt locsogja:
tavasz lesz újra.
Hidegek lettek a kályhák, szégyen lenne már fűteni,
hisz a kéménybe besüt a nap, s a füstgomolyag már nem illik.
Emlékeztetett rá anyám:
ezt mondták a régi öregek.
Hóbortos arany szőke napnak kéne már meleget adnia.
Csak a természet fennmaradó töredéke
mutat némi szépséget.
Észre sem veszed a pillanatnyi gyönyört.
Kiveszett a szép érzés, amit anyád sugallt beléd.
Arra sem emlékszel, hogy gyermekként édesanyád
zivatarkor kivitt a gangra szivárványt mutatni.
A szeretet szivárványa benned is ragyoghat,
ezt soha ne feledd.

Galád lett a világ, már csak rohansz,
hogyan etetni tud a családodat.
Belefásultál a monoton, egyhangú kerékvágásba,
az állandó hajtásba,
S elveszett az egykori gazdag lelked.
De bárhogy is lesz, tavasz lesz újra.
Reggeli szellő lengeti meg a virágzó fákat.
Sok apró virágszirom száll a levegőben.
Színtiszta ég alatt, nagy zöld levelében
megbújva nyílni fog az illatos
szűzfehér gyöngyvirág.
Bárhogy is, de tavasz lesz újra.

2016. április. 17.